

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΓΡΑΦΤΟ ΤΟΥ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

Ο ΝΕΑΡΟΣ κόμης Φορτουνέ ντε Κορμοράνς δέν είχε κλείσει ακόμα τὰ δεκατρία χρόνια τῆς ἀβροδιαίτου ὑπάρξεώς του, ὅταν ἡ κυρία Λαλεμάν, ἡ διάσημος χειρομάντις, διάβασε στίς γραμμές τοῦ χεριοῦ του τὸ μέλλον του καὶ τοῦ προείπε τὰ μεγάλα γεγονότα πού θὰ συνέβαιναν στή ζωὴ του.

Ἡ μεγάλη αὐτὴ μάντις ἔτυχε νὰ περάσει μιὰ μέρα ἀπ' τὴν ἐξοχικὴ ἔπαυλιν τῆς μαῦς τοῦ κόμητος. Ἡ κυρία ντε Κορμοράνς θέλοντας νὰ μάθῃ τὸ ὄροσκόπιο τοῦ μοναχογιουῦ της, παρακάλεσε τότε τὴν ἱέρεια τῆς Πυθίας νὰ μείνῃ λίγες μέρες μαζί τους, πρὸς μεγάλην δυσφορίαν τοῦ ἀββά Ντεζορμέ, τοῦ παιδαγωγοῦ τοῦ μικροῦ Φορτουνέ.

Ἀπ' τὴν πρώτη κιόλας βραδυά, καὶ μόλις τελείωσε τὸ δεῖπνο, ἡ κυρία Λαλεμάν ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ Φορτουνέ, κτύπησε τὴν παλάμη του στὸ φῶς, τὴν ξανακτύπησε καὶ ὄφου ἔμαθε τὸ ἔτος, τὸν μῆνα, τὴ μέρα καὶ τὴν ὥρα ἀκόμη πού ἡ ἀνθρωπότης εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ συγκαταλέξη μεταξύ τῶν μελῶν της τὸν κόμητα Φορτουνέ, ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃ μὲ σοβαρότητα καὶ προσοχὴ τίς διακλαδώσεις τῶν γραμμῶν, τῶν ὁποίων ὁ σχηματισμὸς καὶ τὸ μῆκος διηγούνται τὸ παρελθὸν καὶ προλέγουν τὸ μέλλον.

Μὰ ἡ κυρία Λαλεμάν, μολονότι εἶχε μεγάλη ἐπιβολὴ στὸν ἑαυτὸ της καὶ ἦταν ἐξ ἄλλου καὶ συνηθισμένη σὲ πολλῶν εἰδῶν ἀπρόοπτα ὡστόσο δέν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ καὶ νὰ μὴν ἀνατριχιάσῃ ἐμφανῶς. Τὰ κατάπληκτα βλέμματά της καρφώθηκαν μὲ δέος γιὰ μιὰ στιγμή στὸ πρόσωπο τοῦ κόμητος.

— Τί συμβαίνει; Τί βλέπετε αὐτοῦ; ρώτησε τότε ἡ κυρία ντε Κορμοράνς τὴ χειρομάντιδα μὲ λαχτάρα καὶ ἀγωνία.

Μὰ ἡ χειρομάντις εἶχε ξανάθρει τὴν ψυχραιμία της καὶ χαμογελοῦσε τώρα μυστηριωδῶς.

— Ἄ! νὰ μὲ συγχωρῆτε!... εἶπε σὲ λίγο, ὄφου ἄφησε νὰ περάσουν λίγα λεπτά ὑποβλητικῆς σιωπῆς. Μὰ ἐκεῖνα πού διάβασα στὸ χέρι τοῦ μικροῦ σας εἶνε τόσο συγκινητικὰ, τόσο ἀπρόοπτα, ὥστε δέν ξέρω μὲ τί λόγια θὰ μπορέσω νὰ...

— Μὰ, ἐλάτε, λοιπὸν, πέστε μου τί διαβάσατε... Μὲ κάνετε νὰ κάθουμαι σ' ἀκαμμένα κάρβουνα...

— Τὰ τρία ὀνόματα πού θὰ πῶ, θὰ σὰς δώσουν νὰ καταλάβετε, ἀποκρίθηκε ἄργα καὶ ἐπίσημα ἡ κυρία Λαλεμάν. Καὶ τότε θὰ μπορέσετε νὰ κρίνετε ἂν εἶχα δίκην πού ταράχθηκα... Ἄκουστε με τώρα: Ὁ γυιὸς σας θὰ πάρῃ κάτι ἀπὸ τρεῖς μεγάλους καὶ ἀξιοσημειώτους ἀνδρας: ἀπ' τὸν Μπετόβεν, ἀπ' τὸν Μίλτων καὶ ἀπ' τὸν Ταύλλεράνδο.

Ἡ κυρία Κορμοράνς, ὅσο ὑπερβολικὴ καὶ ἂν τῆς φάνηκε ἡ προφητεία τῆς χειρομάντιδος, δέν μπόρεσε ὡστόσο νὰ μὴν κοκκινίσῃ ἀπ' τὴν χαρὰ της. Τὴν ἐπνιγεν ἡ μητρικὴ περιπέτεια. Ὁ μικρὸς Φορτουνέ παρακολουθοῦσε ὅλη τὴ σκηνὴ μὲ στόμα δυὸ πιθαμὲς ἀπ' τὴν κατάπληξι, χωρὶς νὰ καταλαβαίνει τίποτε, ἐνῶ ὁ ἀββάς Ντεζορμέ ἄρχιζε καὶ ἔκλειος νὰ πείθεται — παρ' ὅλη τὴν ἀντιπάθεια πού αἰσθανότανε γιὰ τὴν «μάγισσα» — πὼς κάποιος ἐξαιρετικὸ μέλ-

— Ἄκουστε με τώρα, εἶπε ἡ κ. Λαλεμάν.

ὁ παιγνιδιάρικος καὶ πάντα εὐθύμος Πιέρ Μπρασσέρ, ὁ πιὸ μπαγιάντικος «ζέν πρεμιέ» τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου καὶ τῆς ὀθένης. Ὁ Πιέρ Μπρασσέρ ἐθριάμβευσε, ὡς γνωστὸν, γιὰ τὴν ἀναφέρω παρὰ μόνον μιὰ ἐπιτυχία του, στὸ «Ἀσθενὲς φῶλον». Ὁ Πιέρ Μπρασσέρ, ὅπως στὴν ὀθένη, ἔτσι καὶ στὴ ζωὴ, κοροΐδευε ὄλες τίς γυναῖκες. Μιὰ ἡμέρα ὡστόσο θρέθηκε μπροστὰ στὴν πρώτη μπαλλαρίνα τῆς Ὀπερας, στὴν Ὀντέτ Ζουαγιέ, ἡ ὁποία παίζει καὶ στὸν κινηματογράφου. Ὁ εὐθύμος Μπρασσέρ δέχθηκε τὴν κεραμίδα κατακέφαλα.

— Πάει... χάθηκα! ψιθύρισε χλωμιάζοντας. Ἄν δέν παντρευτῶ αὐτὴ τὴ γυναῖκα, θ' αὐτοκτονήσω!...

Ἀπὸ τὰ δυὸ συνέβη τὸ πρῶτο. Καὶ ὁ Πιέρ Μπρασσέρ εἶνε σήμερα πατέρας ἐνός χαριτωμένου μπεμπέ!...

ΑΝΤΡΕ ΜΩΖΕ

λον περιμένε τὸ νεαρὸ μαθητὴ τοῦ. Φυσικά: μὲ τὸν δάσκαλο πού εἶχε!...

Ἐπιπλέον ἀπὸ λίγο ἦρθε ἡ ὥρα νὰ κοιμηθοῦνε. Μὰ ἡ κυρία ντε Κορμοράνς δὲ μπόρεσε νὰ κλείσῃ μάτι ἐκείνη τὴ νύχτα. Θὰ ἐπαλήθευαν ἄρα γε ἡ προφητείες τῆς χειρομάντιδος;

Ἡ ἀνήσυχη μητέρα, παρακάλεσε τὸν ἀββά Ντεζορμέ, ἀπ' τὴν ἀλησμόνητη ἐκείνη μέρα, νὰ τροποποιήσῃ τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ τὴν ἀνατροφή πού ἔδωσε στὸ νεαρὸ κόμητα. Ἐπρεπε νὰ βοηθήσουν καὶ αὐτοὶ τὴν Τύχη στὸ ἔργον της. Ὁ Φορτουνέ θὰ γινότανε μεγάλος διπλωμάτης, ὅπως ὁ Ταύλλεράνδος. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ εἶνε δυνατὸς στὴν ἱστορία. Ἐπειδὴ ὅμως θὰ γινότανε καὶ μεγάλος μουσικὸς, καλὴ ὥρα σὰν τὸν Μπετόβεν, καὶ μεγάλος ποιητὴς σὰν τὸ Μίλτων, ἡ μητέρα του διέταξε ἀμέσως νὰ κουρδίσουν τὸ παλιὸ της πιάνο, πού δέν τὸ εἶχε ἀγγίξει καθόλου ἀπ' τὴν ἐποχὴ πού πέθανε ὁ ἀντρας της, καὶ ἀγόρασε συνάμα ἕνα λεξικὸ Ὀμοιοκαταληξιῶν. Καὶ ἐκείνη ἀνέλαβε νὰ μάθῃ στὴ μέλλουσα μεγαλοφυΐα τὸ σολφέζ, ἐνῶ ὁ ἀββάς τοῦ παρέδιδε μαθήματα προσωδίας καὶ διπλωματικῆς ἱστορίας.

Μὰ δὲ βγήκε τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτά.

Ὁ Φορτουνέ δὲ μπόρεσε νὰ βγάλῃ μιὰ νότα χωρὶς νὰ φαλτσάρῃ. Ἡ ἐμφυτοσ ἐχθροπάθεια πού αἰσθανότανε τὸ παιδί αὐτὸ γιὰ τὴ μουσικὴ, ἦτανε κάτι πρωτοφανές. Ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἀρμονία τοῦ στίχου δὲ βρισκότανε σὲ καλύτερες σχέσεις. Τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ βρῇ δυὸ ὀμοιοκαταληξίες ἢ νὰ γράψῃ δυὸ στίχους χωρὶς ὁ ἕνας νὰ χωλαίνει.

Ὅσο γιὰ τὴν ἱστορία, τὴν συχαινότανε σὰν τίς ἀμαρτίες του. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε πὼς δέν εἶχε καὶ μνημονικὸ. Ἦταν δηλαδὴ ἄξιος νὰ βάλῃ τὸ Χριστὸ νὰ μπαίνει μὲ φράκο στὴν αὐλὴ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'. Δέν εἶχε τὴν ἀπαιτούμενη κρίσιν νὰ κάνῃ μιὰ σωστὴ δουλειά. Σ' ὅλα του ἦταν ἄτυχος. Ἄν πῆτε καὶ γιὰ τὸν χαρακτήρα του, ἦτανε κακὸς, πονηρὸς, ἐκδικητικὸς...

Ἡ μητέρα του εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ πεθάνῃ πρὶν χάσῃ κάθε ἐλπίδα πὼς ἡ προφητεία τῆς χειρομάντιδος θὰ ἐπαλήθευαν. Ὁ Θεὸς τὴν λυπήθηκε καὶ δέν τὴν ἄφησε νὰ πικραθῇ στὰ τελευταῖα της. Μόνον ὁ ἀββάς Ντεζορμέ βασανίζόταν ἀκόμα μὲ τὸν μαθητὴ του.

Ὁ Φορτουνέ ἔγινε τέλος 25 χρονῶν παλληκάρι, χωρὶς νὰ πάσῃ νὰ εἶνε κου-

τὸς καὶ κακός.

Μιὰ μέρα, θέλοντας νὰ σκαρώσῃ μιὰ φάρσα τοῦ γείτονα του, ἔπεσε ἀπ' τὸν τοῖχο, ἔσπασε τὸ ἕνα του ποδάρι καὶ ἔμεινε χωλός.

Ἐπιπλέον ἀπὸ λίγον καιρὸ, ἔκανε ν' ἀγκαλιάσῃ τὴν ὑπερήτρια του, τὴ στιγμή πού ἐκείνη ἐτοιμαζότανε ν' ἀνεβάσῃ νερὸ ἀπ' τὸ πηγάδι. Μὰ ἡ νεαρά χωριατοπούλα δὲ σήκωνε ἀστεῖα. Ἀρπαξε τὸν ἀδύνατο Φορτουνέ μὲ τὰ δυὸ της χέρια καὶ τὸν ἔστειλε νὰ βρῇ τὸν κουβᾶ στὸν πάτο τοῦ πηγαδιοῦ. Ὅταν, τέλος, τὸν ἀνέβασαν μ' ἕνα τσιγκέλι ἀπὸ μέσα, ὁ νεαρὸς κόμης εἶχε κουφαθῇ ἀπ' τὸ τράνταγμα πού ἔπαθε στὸ κεφάλι. Καὶ πρὶν περάσῃ ἕνας μῆνας, ἔπεσε κεραυνὸς μπροστὰ του — μιὰ μέρα πού εἶχε πάει νὰ κάνῃ μιὰ βόλτα στὸ δάσος — καὶ τὸν στράβωσε.

Καὶ ὅταν ὁ ἀββάς Ντεζορμέ εἶδε τὸν ἀγαπημένο του μαθητὴ ἀνάπηρο καὶ ἄχρηστον πειὰ στὸ κόσμον, θυμήθηκε τὴν προφητεία τῆς κυρίας Λαλεμάν... καὶ θαύμασε τὴ μαντικὴ της δύναμιν!... Ὅ,τι εἶχε πῆ γιὰ τὸν Φορτουνέ εἶχε γίνει: ὁ Μπετόβεν ἦτανε κουφός, ὁ Μίλτων στραβός καὶ ὁ Ταύλλεράνδος χωλός!...